

Arrest

nr. 199 315 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen en een vrees voor vervolging vanwege zijn lidmaatschap van de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam).

In het kader van zijn eerste asielaanvraag werd verzoeker bij 's Raads arrest nr. 150 989 van 18 augustus 2015 uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn, zo werd o.a. vastgesteld en geoordeeld, ernstig redenen om aan te nemen dat verzoeker mee verantwoordelijk kan worden gesteld voor de schendingen van het internationaal humanitair recht en de mensenrechten-schendingen begaan als LTTE Tamil Tijger, tijdens de eindoffensieven van de burgeroorlog, waardoor hij dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag, en, omwille van die grove mensenrechtenschendingen, van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, §1, a) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij stelt dat de Sri Lankaanse overheid nog steeds naar hem op zoek is vanwege de vermoedens dat hij een belangrijke functie had bij LTTE - en volgende documenten neer: een registratiekaart van ICRS (International Committee of the Red Cross), een "Detention Attestation" van ICRS en een enveloppe.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker, blijkens de gegevens in het administratief dossier, naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen

aflegt en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbrengt die betrekking hebben op zijn asielerzoek. Verzoeker beperkt zich integendeel, aldus de commissaris-generaal, louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, nu hij nog steeds vervolging vreest vanwege zijn lidmaatschap van de LTTE en hij verklaart dat de overheid nog steeds actief naar hem op zoek is. Betreffende de twee door hem aangebrachte documenten waarvan hij beweert dat hij deze nog niet eerder heeft getoond, wordt erop gewezen dat in weerwil van verzoekers beweringen, uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat deze documenten reeds werden neergelegd en behandeld in de loop van zijn eerste asielprocedure, hetgeen, zo luidt de beslissing, ook geldt voor de bijbehorende enveloppe en het ontvangstbewijs. Deze documenten kunnen derhalve, zo wordt opgemerkt, niet beschouwd worden als nieuwe elementen. Bovendien wordt vastgesteld dat zowel verzoekers documenten als zijn verklaringen betrekking hebben op dezelfde problematiek als tijdens zijn eerste asielaanvraag. Dienaangaande wordt benadrukt dat noch het Commissariaat-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twijfel trekt dat verzoeker als soldaat actief was binnen het LTTE. Het wordt dan ook, zo stelt de commissaris-generaal, niet betwist dat verzoeker derhalve bij terugkeer in zijn land van herkomst een risico loopt op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt een vreemdeling echter uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 F. van het Vluchtelingenverdrag. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat er door verzoekers handelen en nalaten ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij mede verantwoordelijk gesteld kan worden voor de schendingen van het internationaal humanitair recht en de mensenrechtenschendingen begaan in zijn hoedanigheid als LTTE Tamil Tijger, is dit artikel op verzoeker van toepassing en werd hij daarom uitgesloten van de vluchtelingenstatus, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat om dezelfde redenen en op basis van artikel 55/4, a) van de Vreemdelingenwet hij tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers tweede asielaanvraag bevat, zo wordt vastgesteld, geen enkel nieuw element dat deze inschatting zou kunnen ombuigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het veelvuldig herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat "In het geval van verzoeker wegen de gevaren voor terugkeer zwaarder door. Indien hij dient terug te keren, zal met zekerheid art. 3 van het EVRM geschonden worden", dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat "Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Sri Lanka". De commissaris-generaal was er, in weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen hieromtrent, derhalve niet toe gehouden, en de Raad ziet ook niet om welke reden het dienstig/opportun/nodig was, de (veiligheids)situatie in Sri Lanka en de gevolgen voor verzoeker bij een terugkeer naar Sri Lanka -waarvan dus allerm minst sprake is, doch integendeel-, (grondig) te onderzoeken. Verzoekers kritiek dienaangaande is dan ook, net als het door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapport van Human Rights Watch omtrent de situatie in Sri Lanka, niet dienstig of nuttig.

De Raad wijst erop en benadrukt dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag in zijn hoofdte een vluchtelingenrechtelijke vrees ten aanzien van Sri Lanka werd vastgesteld, doch hij omwille van de door hem begane mensenrechtenschendingen begaan als LTTE Tamil Tijger werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en beklemtont dat van een terugkeer naar Sri Lanka geen sprake is, doch deze integendeel uit den boze is. Verzoeker(s) raadsman) gaat hier in zijn verzoekschrift, waarin hij pagina's lang uitgebreid stelt en uitweidt dat hij een vrees voor vervolging loopt ten aanzien van en zijn leven in gevaar is bij een terugkeer naar Sri Lanka, geheel aan voorbij, of lijkt dit uit het oog te verliezen.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 november 2017, voert verzoekende partij aan dat zij uiteengezet heeft op welke wijze zij verplicht geweest is om deel te nemen aan de gevechten van de Tamil in Sri Lanka. Verzoekende partij herhaalt haar asielaanvraag en stelt dat zij in een vacuüm zit nu zij wordt afgewezen en geen internationale bescherming krijgt en zij, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet terug kan naar haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van haar relaas en eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen, zoals het feit dat zij in een vacuüm zit nu zij wordt afgewezen en geen internationale bescherming krijgt en zij niet terug kan naar haar land van herkomst, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 27 november 2017 opgenomen grond formuleert.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij ingevolge haar persoonlijke doen en laten als LTTE Tamil Tijger in Sri Lanka (tijdens de eindoffensieven van de burgeroorlog) bij 's Raads arrest nr. 150 989 van 18 augustus 2015 werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, op grond van respectievelijk artikel 55/2 en artikel 55/4, §1, a) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij haar tweede asielaanvraag bevat geen enkel nieuw element dat deze inschatting zou kunnen ombuigen, zoals ook eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS